Taleh Həmid

Anamın nə kövrək məzar daşı var...

Yanına gələndə həsrətim sönür,
Ocağa çevrilir, alova dönür,
İçim pöyşələnir, əlim isinir,
Anamın nə isti məzar daşı var!

Dinir, xəbər alır hər əhvalımı,
Kim daş çağırıbdı, bu daş zalımı?
İsladır quruyan yanaqlarımı,
Ay Allah, daşın da öz göz yaşı var!

Önündə varlığım çəkilir dara,
Bələnir yağışa, üz sürtür qara,
Ünvan göstərirəm qəlbidaşlara,
Anamın nə kövrək məzar daşı var!

Qoşa keçdilər

Gənclik durnalartək uçub gedəndən,
Ağrılar-acılar başa keçdilər.
Bilmirəm, nə gördü nazlı gözəllər,
Adımı sormamış, yaşa keçdilər.

Üstümdən tufanlar, yellər əsdilər,
Kəklik qanad çaldı, tellər əsdilər,
Ayağım titrədi, əllər əsdilər,
Atdığım güllələr boşa keçdilər.

Yorğunu düşdüyüm yaşıl otlaqlar,
Tamarzı qaldığım barlı budaqlar,
İçə bilmədiyim bumbuz bulaqlar
Qayadan qaynayıb daşa keçdilər.

Talehin halını sormayan dilbər,
Soruşub qaydına qalmayan dilbər,
Yolunu bir bizə salmayan dilbər,
Dünən acığıma qoşa keçdilər.

Oldu

Bu qoca aləmin dağı, çayı var,
Fəsillər bölünüb - qışı, yayı var.
Çox da ki, hərənin ayrı payı var,
Biri çox, biri az olanlar oldu.

Əzəldən dünyada haqq var, nahaq var,
Belə yaranıbdı - baş var, ayaq var.
İnsan var, adam var, adamsayaq var,
Doğrunu tərsinə qananlar oldu.

Yarandıq, bölündük doğmaya, yada,
Pərvanələr gördüm - çaxıldı oda.
Gör neçə aşiqlər getdilər bada,
Məhəbbət bağında talanlar oldu.

Mənə əzab verən - mənə döz deyir,
Mətləb qanmayanlar indi söz deyir.
Yalan ayaq tutar, yeriməz deyir,
Həqiqəti əyən yalanlar oldu.

Gəzdim dərələrdə, dolaşdım yalda,
Gözüm ormanlarda, könlüm xəyalda,
Xoşbəxtlik deyilən o sonsuz yolda
Qismətim azacıq xoş anlar oldu.

Ömür dediklərin keçir belə mi,
Ay Taleh, yoruldun, bezdin, eləmi?
Çiyninə yük olan o qəm şələni
Nə görən, nə də ki, alanlar oldu.

Görərsən yoxam

Özüm də bilmirəm, axı nədəndi,
Küsəyən olmuşam, kövrək olmuşam,
Xəyallar başımda dumandı, çəndi,
Dönüb bədən boyda ürək olmuşam.

Sənsiz il bilirəm hər dəqiqəni,
Gözümdən yaşı da silə bilmirəm.
Daha həsrətinə yandırma məni,
Gəlmirsən, sakitcə ölə bilmirəm.

Mən bir günəbaxan - günə sarıyam,
Qaytar o bahara - çağıma məni.
Deyirdin çinartək çox vüqarlıyam,
Qoymaynan içimdən sınmağa məni.

Çox da ki, nəğmələr düşmür dilimdən,
Qarşıda nələr var, axı nə bilim,
Elə əl gəzirəm tutsun əlimdən,
Elə dağ gəzirəm söykənə bilim.

Zaman ötüşübdü, vaxt o vaxt deyil,
Daşlardan-daşlara gəl çaxma məni.
Adım aldatmasın, baxt o baxt deyil,
Tale ümidinə buraxma məni.

Qoyma nəzərindən, gözündən məni,
Səbir də qalmayıb dalınca baxam.
Apar gözlərində, apar, sən məni,
Gedərsən, gələrsən, görərsən yoxam...

Ana yaşıyar

Ömrü pərvanəyə eyni yaşıyar,
Övladla ürəyi, beyni yaşıyar,
Yerin çəkisini öz oxundan çox
Bəlkə bir həsrətli ana daşıyar.

Sinirməz haqqını bir kimsə dansa,
Dünya od tutmazmı bir ana yansa?!
Könlü parçalansa, ürəyi sınsa,
Sağalmaz yarası, onu qaşıyar.

Bizi bu dünyaya gətirən ana,
Ucaldıb, böyüdüb, yetirən ana,
Mən gördüm övladın itirən ana -
Ömrü necə yana-yana yaşıyar!

Taleh, analardı əbədi ilqar,
Öldü deməynən, sən varsan, o var.
Köksünün altında sonsuz məhəbbət,
Dilinin ucunda ana yaşıyar.

Mən bir çinaram

Mən bir çinaram - uca bir çinar,
Torpaqdan su içir qolum, budağım.
Dostlarım solmayan yarpağımdılar,
Qoynum quşlar üçün - yaşıl otağım.

Mən bir çəmənəm - gülüm, çiçəyim
Nə xəzan tanıyır, nə payız bilir.
Çiçəklər gözümdür, otlar köynəyim,
Başımdan dumanlar, çənlər çəkilir.

Mən bir bulağam - dumduru suyum
Sonsuz arzulartək çağlayıb axır.
Gecələr güzgüyəm ay işığına,
Ulduzlar şəklinə gözümdə baxır.
Mən bir axar çayam - şıltaq dağ çayı,
Daşlardan-daşlara dəyib axıram.
Uca zirvələrdən enib aşağı,
Başımı torpağa əyib axıram.

Mən bir cığıram dağ yamacında,
Dərəni zirvəyə çatmaq istərəm,
Bütün cığırları yığıb dövrəmə,
Hüdudsuz yollara qatmaq istərəm.

Mən bir insanam - əşqim, diləyim,
Şeirlə, nəğməylə açılıb dilim.
İnsandan aldığım yaxşılıqları
Vaxt verin, insana qaytara bilim.

Zirvədə bitən tək ağaca

Ey uca zirvədə bitən tək ağac,
Yaşıl budağına əllər çatmayır.
Zərif budaqların sevgiyə möhtac,
Kölgəndə obalar, ellər yatmayır.

Xırdaca tum idin, quruca bir dən,
Səni gör, haraya əkdi küləklər?
Qolundan yapışıb uşaqlar kimi,
Uca zirvələrə çəkdi küləklər.

Buludlar halayla gəzir dövrənə,
Yoxdur budağını doğrayıb, kəsən,
Meşələr həsədlə boylanır sənə,
Sən də meşələrin həsrətindəsən.

Bilmirəm pallıdsan, bilmirəm vələs,
Orda - uzaqlarda kölgə kimisən.
Sənə yetişməyir nə hənir, nə səs,
Doğmalar içində özgə kimisən.

Ömür var şirindir, ömür var - acı,
Ömür var hər günü bir ulduz olur.
Hədsiz ucalıq da darıxdırıcı,
Hədsiz ucalıq da mənasız olur...

İllər itmir - illər itir

İllər çinar kimi göyərmir, bitmir,
İllər ömrümüzdən yox olmur, itmir.
Bütün bu sözlərə inanmadım mən,
Sadəlövh uşaqlartək
Təkcə xoşbəxtlik umuruq
Niyə axı illərdən?

Ağlımıza gəlməyir,
Bədbəxtlik də boylanır
İllərin o başından.
Dünən dəlicəsinə axtardım
Ömrümdən itən 2012-ni.
Bir də gördüm mənə baxır
Neçə doğmaların məzar daşından...